

Tertie partis libri Pastoralis cure

speritas aliquando idcirco datur: vt ad
 meliorem vitam prouocet aliquando vero
 vt in eternū plenius damnet. Hinc est etiā
 q̄ plebi israelitice Chanaan terra p̄mit-
 titur: vt quādoq; ad eterna speranda pro-
 uocet. Neq; enim rudis ille populus p̄
 missionibus dei in longinquū crederet: si
 a p̄missore suo nō etiam e vicino aliquid
 percepisset: vt ergo ad eternoꝝ fidem cer-
 tius roboret: nequaquā solūmodo spe ad-
 res: sed rebus quoq; ad spem trahit. Quō
 liquido psalmista testatur dicens: Dedit
 eis regiones gentiū: ⁊ labores populorū
 possiderūt: vt custodiant iustificatiōes ei⁹
 ⁊ legem eius requirāt. Sed cum largien-
 tem dominū humana mēs boni operis re-
 pensatiōe non sequit: vnde nutrita pie cre-
 ditur: inde iustius damnat. Hinc enim
 per psalmistā rursum dicit. Deiecisti eos
 dum alleuarent. Quia videlicet reprobī
 cum recta opera diuinis muneribus non
 rependūt cum totos se hinc deserūt: ⁊ af-
 fluentibus prosperitatib⁹ dimittūt. An-
 de exterius proficiūt: inde ab inimicis ca-
 dunt. Hinc est q̄ in inferni cruciatu diuis-
 xi dicit. Recepisti bona in vita tua. Scilicet
 co enim hic bona receperit: ⁊ malus vt il-
 lic plen⁹ mala reciperet: quia hic fuerat
 nec per bona cōuersus. At cōtra admonē-
 di sunt qui ea quidē que mūdi sunt concu-
 piscūt: sed tamen aduersitatis labore fati-
 gantur: vt sollicita consideratiōe perpen-
 dāt. Creator dispensatorq; eunctorū quā-
 ta super eos grātia vigilat: quos in sua de-
 sideria nō relapat. Egro quippe quē me-
 dicus desperat: cōcedit: vt cuncta que cō-
 cupiscit accipiat. Nā qui sanari posse cre-
 ditur: a multis que appetit prohibet: et
 pueris n̄mos subtrahimus: quibus to-
 ta simul patrimonialia heredit⁹ referuam⁹.
 Hinc ergo de spe eterne hereditatis gau-
 diū sumant: quos aduersitas vite tempa-
 lis humiliat: quia nisi saluādos imperpe-
 tuū cerneret: erudiendos sub discipline
 regimine vtilna dispensatio nō frenaret.
 Admonēdi itaq; sunt qui in his que tem-
 poraliter cōcupiscunt aduersitatis labore

fatigant: vt sollicitē considerēt q̄ plerūq;
 etiā iustos cum temporalis potētia sustu-
 lit: velut in laqueo culpa comprehendit.
 Nam sicut in priorū hui⁹ voluminis par-
 te iam diximus: Dauid deo amabilis re-
 ctior fuit in seruitute: q̄ cum peruenit ad
 regnū. Seruus nāq; amore iusticie dep̄-
 hensum aduersariū ferire timuit. Rex au-
 tem persuasiōe luxurie deuotū militē etiam
 sub studio fraudis extinxit. Quis ergo
 opes: quis potestātē: quis gloriā que-
 rat inopie: si ⁊ illi extiterūt noxia que hec
 habuit non quesita? Quis inter hec sine
 magno discriminis labore saluabit: si ille
 in his culpa inperueniente turbatus est: q̄
 ad hec fuerat deo eligēte preparatus. Ad-
 monēdi sunt vt considerēt: quia Salomō
 qui post tantā sapientiā vsq; ad ydolatri-
 am cecidisse describit: nihil in hoc mūdo
 ante q̄ caderet: aduersitatis habuisse me-
 moret: sed concessa sapiētia funditus cor
 deseruit: q̄ nulla vel minima tribulatio-
 nis disciplina custodiuit.

De diuerso modo admonen-
 di coniugij obligatos: atq; a cō-
 iugij nexibus liberos:

Capitulum. XXVIII.

Vter admonēdi sunt cōiugij
 obligati: atq; aliter a coniugij ne-
 xibus liberi. Admonēdi nāq;
 sunt cōiugij obligati: vt cū vi-
 cissim que sunt alterius cogitāt: sic eorum
 quisq; studeat placere coniugi: vt nō displic-
 ceat cōditō: sic ea que huius mūdi sunt:
 agāt: vt tamen appetere que dei sunt nō
 omittāt. Sic de bonis p̄nitibus gaudeant
 vt tamē intentiōe sollicita mala eterna pa-
 timefcāt. Sic de malis temporalibus iuge-
 ant: vt tamen cōsolatiōe integra spem us-
 tegrā in bonis perhennibus figāt: quate-
 nus dū intransitu cognoscūt esse q̄ agūt.
 In mansione sciāt quod appetūt: nec ma-
 la mūdi cor confringāt: cū spes honoz ce-
 lestiū roborat: nec bona p̄sentis vite de-
 cipiāt cū suspecta subsequētis iudicij ma-
 la contristant. Itaq; animus xpianorum